

Marsportban, Hilda nélkül

Eleinte álomszerűen alakult minden. Semmit nem kellett elrendeznem. Semmit nem kellett mesterkednem. Egyszerűen csak összejött... Talán már ekkor éreznem kellett volna a közelgő katasztrófát.

Két küldetés közti pihenőidővel együtt kezdődött. Egy hónap meló, egy hónap láblóbálás, ez a bevett rutin a Galaktikus Szolgálatnál. A szokásos háromnapos ráhagyással érkeztem Marsportba, mielőtt továbbroppentem volna a Földre.

Hilda, áldja meg az isten, a legédesebb feleség, akire férfi csak vágyhat, általában itt szokott várni rám, és ilyenkor kellemes kikapcsolódással töltjük az időt, édes kettesben. Az egyetlen gond csak az, hogy Marsport a leglármasabb hely a rendszerben, és nem épp nyugis pihengetésre találtak lei. De hát hogy magyarázhatnám el ezt Hildának, hm?

Ez alkalommal azonban az anyósom, áldja meg az isten (a változatosság kedvéért), megbetegedett két nappal Marsportba érkezésem előtt, és a landolást megelőző éjszakán úrtáviratot kaptam Hildától, hogy a Földön marad az anyja mellett, és ez egyszer nem jön elém.

Válaszomban biztosítottam szerető együttérzésemről és buzgó aggodásomról az anyja iránt, és amikor leszálltunk, ott találtam magam.,.

Marsportban, Hilda nélkül!

De ez még semmi. Érted? Ez csak olyan, mint a képen a keret vagy a nőben a csontok. Eljött az idő, hogy formákat és színeket vigyek a keret belsejébe, húst és bőrt húzzak a csontokra.

Így hát felhívtam Flórát {Flórát, a múltam bizonyos ritka epizódjaiból), és ezen célra egy vidifülkét használtam. Franca a költségekkel, mindent bele!

Tíz az egyhez biztosra vettem, hogy úgyszincs otthon, vagy épp elfoglalt és ki van kapcsolva a vidifonja, vagy akár már halott is lehet azóta, hogy utoljára találkoztunk.

De otthon volt, a vidifonja bekapcsolva, és Magasságos Galaxis, egyáltalán nem tűnt halottnak!

Sőt! Jobban nézett ki, mint valaha. „E nőnek kor nem árt”, mint ahogy valaki mondta egykor, „a megszokás örök varázsát nem koptatja el.”¹

Úgy tűnt, megörült nekem.

- Max! - sikkantotta. - Évek óta nem láttalak!

- Tudom, Flóra, de most láthatsz. Találd ki, mi a helyzet! Marsportban vagyok, Hilda nélkül.

Újra felsikkantott:

- Pompás! Máris gyere!

Dülledt a szemem rendesen. Ez több volt, mint vártam.

- Úgy érted, ráérsz?

Tudni kell, hogy Flóra soha nem volt elérhető többszöri, előzetes egyeztetés nélkül. Nos, ő már csak ilyen megkapó és nehezen megkapható jelenség volt.

- Ó - duruzsolta le kell mondanom egy jelentéktelen kis találkát, Max, de megoldom. Te csak gyere, máris!

- Indulok! - lihegtem boldogan.

Flóra az a fajta lány... nos, hogy is mondjam, aki marsi gravitáción tartja a szobáit, a földi nehézkedés négytizedén. A berendezés, mely dacol Marsport mesterséges gravitációjával, meglehetősen költséges, de ha öleltél már nőt 0,4 g-n, szükségtelen magyaráznom. Ha pedig nem, hiába is ecsetelném. Ez esetben sajnállak.

Mintha felhők közt lebegnél.

Bontottam a vonalat, és hogy volt lelkeröm ily gyorsan lekapcsolni a gépet, csakis annak a reménynek köszönhető, hogy hamarosan élőben is láthatom. Kiléptem a fülkéből.

És ekkor, épp ezen a ponton, az időnek ezen töredék pillanatában legyintett meg először a katasztrófa szele.

Ez az első fuvallat annak a nyamvadt marsi hivatalnoknak, Rog Crintonnak a kopasz feje volt, mely megvillant a halványkék szempár, a fakósárga ábrázat és a barna bajusz fölött. Csak azért nem térdeltem le, s nem kezdtem a járdaszegélyhez verdesni a fejem, mert attól a pillanattól kezdve, hogy kiléptem a hajóból, már kezdetét vette a vakációm.

Így hát csak a szokásos udvariassággal vettem oda:

- Na, mit akarsz? Sietek! Találkám van!

- Velem van találkád - ríposztzott. - Vártalak az érkezési pultnál.

- Nem láttalak...

- Se láttál, se hallottál.

Ez igaz, és kész csoda, hogy abba tudta hagyni azóta a pörgést, ha tényleg ott állt, hisz úgy süvítettem el az érkezési pult mellett, mint a Malley-üstökös a napkorona peremén.

¹ Shakespeare: Antonius és Kleopátra (Szász Károly fordítása)

- Aha - mondtam. - Mit akarsz?

- Van számodra egy kis meló.

Szemközt röhögtem.

- Szabin vagyok, haveri

- Vörös szintű vészhelyzet van, haver! - felelte.

És ez azt jelentette: lóttek a vakációnak. El se bírtam hinni.

- A francba, Rog! Legyen szíved! Én magam is vészhelyzetben vagyok.

- Szó se lehet róla.

- Rog! - üvöltöttem. - Nem tudsz szerezni valaki mást? Bárki mást!

- Te vagy az egyetlen A-kategóriás ügynök a Marson.

- Akkor hívj valakit a Földről! Annyi ott az ügynök, mint mikrofilmkapszula a főhadiszálláson.

- Este tizenegyig le kell rendezni. Mi a gond? Nincs szabad három órád?

A fejemhez kaptam. Még mindig nem értette.

- Hadd hívjak fel előbb valakit! - Visszaléptem a fülkébe. Rogra meredtem, és kiszóltam: - Magánjellegű!

Flóra tündökölt ismét a képernyőn, akár egy csodás délibáb egy aszteroidán.

- Valami baj van. Max? - kérdezte. - Ne mondd, hogy baj van! Már lefújtam a másik találkám.

- Flóra, bébi, fogok menni! Menni fogok, de közbejött valami!

Megbántott hangon tette fel az ilyenkor szokásos kérdést, és én kapásból feleltem:

- Dehogyan! Nem másik lány. Veled egy városban nem létezhet semmilyen más lány! Nőstények talán.

Lányok semmiképp. Bébi! Drágám! - Lükettett a vérem, de egy felnőtt férfihoz nem illő, hogy a képernyőt simogassa. - Üzleti ügy. Tarts ki! Nem tart soká.

- Rendben - felelte, de olyan hátborzongató hangon, amiből kiértéződött, hogy egyáltalán nincsen rendben.

Kiléptem a fülkéből.

- Jól van, Rog, miféle zavaros ügybe készülsz belerángatni?

Az űrkihötői bárba mentünk, és betelepedtünk egy elszigetelt boxba.

- Az Antares gigásza fél órán belül befut a Szinuszról - közölte Rog. - Helyi idő szerint pontban este nyolckor.

- Eddig oké.

- Három ember jön, több más utas között, hogy átszálljanak a Földről érkező Űrfalóra este tizenegykor, és valamivel később továbbinduljanak rajta a Capellára. Amint ez a három az Űrfaló fedézetére lép, kikerülnek a hatáskörünk alól.

- Vagyis?

- Vagyis nyolc és tizenegy között egy speciális váróteremben fognak időzni, és te is ott leszel velük. Mindegyikükről adok háromdimenziós fényképet, tudni fogod, melyikük kicsoda. Nyolc és tizenegy között el kell döntened, hogy a három közül melyiknél van csempészáru.

- Miféle csempészáru?

- A legrosszabb fajta: módosított űrolaj.

- Módosított űrolaj?

Ez ledöbbsentett. Az űrolajat ismertem. Ha voltál már űrgráson, te is ismered. Ha pedig földi patkány vagy, az első űrutazásodkor úgyis szükséged lesz rá, Csaknem mindenkinek szükséges az első tucatnyi utazásakor, némelyeknek, sokaknak egész életükben, minden egyes utazásakor. A nélkül heveny szédülés lép fel a szabadeséskor, rémlátomások, részlegesen maradandó elmezavar. Űrolaj használatával erre nem kerül sor, senkit nem űrjít meg a térugrás. Nem szokásformáló, nincs ártalmas mellékhatása. Az űrolaj ideális, létfontosságú, pótolhatatlan. Ha kétségek gyötörnek, nyelj űrolajat!

- Ez a helyzet - dörmögte Rog. - Módosított űrolaj. Vegyileg változtatták kábítószerre egy olyan egyszerű eljárással, melyre bárki képes házilag is, és amely gigászi lökést ad, s amelytől menthetetlenül függővé válsz már az első alkalom után. Egyenrangú az általunk ismert legveszélyesebb alkaloidokkal.

- És erre csak most döbbsentünk rá?

- Nem. A Szolgálat már évek óta tud róla, de titokban tartottuk, minden esetet eltussoltunk. De most kicsúszott a kezünkől a dolog.

- Amennyiben?

- A három férfi egyike, aki átszáll ebben az űrkihötőben, egy kevéske módosított űrolajat szállít a testében. A Capella-rendszer vegyészeti, akik kívül esnek a Föderáció hatáskörén, analizálni fogják, és kidolgozzák az eljárást, hogyan állíthatnak elő belőle még többet. Ha ez bekövetkezik, a valaha létező legkeményebb drogfenyegetéssel kell szembenéznünk. Vagy úgy leszünk kénytelenek elpusztítani, hogy megsemmisítjük a

forrását.

- Mármint az űrolajat.

- Úgy van. És ha megsemmisítjük az űrolajat, az űrutazásnak is vége.

Elérkezettnek láttam az időt, hogy a lényegre tapintsak.

- A három közül melyiknél van?

Rog komiszán vigyorgott.

- Minek kellenél te, ha tudnánk? Neked kell rájönnöd, melyikük az!

- Egy nyomorult motozáshoz kellek?

- Ha a rosszat szürod ki, a gigádig borotválhatják a fejed. A három férfi mindegyike hatalmasság a saját bolygóján. Edward Harponaster, Joaquin Lipsky és Andiamo Ferrucci. Na?

Így igaz. Mindhármukról hallottam már. Bármelyikük bármivel gyanúsítható, de egyértelmű bizonyíték nélkül nem érinthető.

- Részt vennének efféle bűnös üzelmekben? - kérdeztem.

- Trilliárdos üzletről van szó - felelte Rog és ez azt jelenti, hogy a három közül bármelyik lehet. És az egyikük biztosan az, Jack Hawk szerint, aki megtudott egy s mást, mielőtt megölték...

- Jack Hawk halott? - Egy percre megfeledkeztem a galaxisméretű kábítószerveszélyről. Egy percre szinte még Flóráról is.

- Igen, és e hármas valamelyike intéztette el. Te fogsz rájönni, melyikük. Tizenegy előtt ráböksz valamelyikükre, előléptetnek, fizetésemelést kapsz, megbosszulod szegény Jack Hawkot és a Galaxis megmentője leszel. De ha rosszat szürod ki, durva csillagközi konfliktusba sodródunk, letépik a füled, és feketelistára kerülsz mindenhol, innentől az Antaresig, meg vissza.

- És ha nem bökök rá egyikükre sem?

- Az a Szolgálat szempontjából ugyanaz, mintha rosszat szürod ki.

- Tehát mindenképp rá kell böknöm valamelyikükre, lehetőleg a csempészre, különben leszedik a fejem, és a kezembe adják.

- Apró szeletekre vágva. Igen. Kezded már érteni, Max...

Rog Crinton világéletében csúnya volt, de a pofája soha ezelőtt nem tűnt még ennyire rondának. Miközben bámultam, mindössze az a tudat adott némi elégtételt, hogy ő is nő, és egész évben itt él a feleségével Marsportban. És meg is érdemli! Lehet, hogy ez durva, de akkor is megérdemli!

Azonnal hívtam Flórát, amint Rog eltűnt szem elől.

- Na? - üdvözölt.

- Bébi, cukor falat, nem beszélhetek a megbízásomról, de addig nem mehetek, míg a végére nem járok, érted? Várj rám, hamarosan végzek, még ha egy szál gatyában kell is felúsznom a Nagy-csatornán, egész a jéghatárig! Akkor is, ha le kell hoznom a Phobost az égről. Akkor is, ha fel kell vagdalnom magam, és csomagban elküldenem a darabjaimat!

- Hát – zsörtölődött -, ha sejtettem volna, hogy megvárakoztatsz...

Hunyorogtam. Nem igazán az a típus, aki elolvad a költészettől. Voltaképpen meglehetősen egyszerű teremtmény, a tettek híve..., de végül is, amikor majd együtt lebegünk az alacsony gravitáción, a jázminparfüm-tengerben, a költészethez való affinitás nem fog azon képességek közé tartozni, amit nélkülözhetetlennek tartok majd.

- Tarts ki, Flóra! - biztattam. - Pár perc, és már indulok is hozzád!

Elkeseredett voltam, ez tény, de ekkor még nem aggódtam. Rog csak annyiban tudott segíteni, hogy magamra hagyott, hogy kigondolhassam, pontosan miféle módszerrel fogom kiszűrni a bűnöst a többiek közül.

Egyszerűnek tűnt. Akár már most visszahívhattam volna Rogot, és elmondhattam volna neki, de nem tiltja semmilyen törvény, hogy az ember egy picit túlszínezza a szerepét. Öt percbe se telik, és máj* rohanhatok is Flórához; oké, lehet, hogy kések egy kicsit, de előléptetnek, megemelik a fizetésemet és a Szolgálat zokogva cuppogtat hálás puszikat mindkét orcámra.

Érted? Nem nagy ügy az egész. Az iparmágnások nem sokat utazgatnak az űrben, inkább a transzvideó hívei. Amikor egy szuperjelentős csillagközi konferenciára utaznak, mint ezek hárman, minden valószínűség szerint űrolajat nyelnek. Egyrészt, mert nincs elég ugrás az ülepük alatt, hogy agysérülést kockáztassanak nélküle, másrészt mert az űrolaj használata megdrágítja az utazást, és az iparmágnások mindig a legdrágább utazási módot veszik igénybe. Ismerem az észjárásukat.

Most azonban ez csak kettejükre vonatkozik. A harmadik, aki a csempészarút hordozza, nem kockáztathatja meg az űrolajat, még az űrmétely megelőzésére sem. Ha űrolaj befolyása alá kerülne, elhagyhatná a drogot, elárulhatná magát, vagy kikotyoghatná. Uralkodnia keli a viselkedésén.

Ennyire egyszerű az egész, úgyhogy már alig vártam.

Az Antares gigásza időben landolt, és én ugrásra készen vártam, hogy karpere - cet csattinthatassak a gyilkos, drogcsempész patkányra, és szabad utat engedélyezhessek a két ártatlan nagyiparos számára.

Elsőként Lipskyt vezették be. Vaskos, pirospozsgás ajka volt, kerek képe, bozontos, sötét szemöldöke, őszülő haja. Rám pillantott, és lerogyott. Semmi. Űrolaj hatása alatt állt.

- Jó estét, uram! - üdvözöltem.

Álmatag hangon válaszolt:

- Urramy szürrealizmusa a múzsa a háromnegyedig telt csészeség szabad kávészólamához...

Egyértelműen űrolaj. Az emberi elme csapong. A szavak, szótagok szabad asszociációban követték egymást.

Andiamo Ferrucci következett. Fekete bajusz, hosszúkás és viaszos, barna pofa, himlőhelyes arc. Lezuttant egy másik székbe, és felénk fordult.

- Jól utazott? - érdeklődtem.

- Út az ott? - hebegte. - Amott a kotta tiktakkog az óra kapott hatot.

- Hatott! - vágta rá Lipsky. - Okos fiúk útikönyve elviszi a csatot.

Elvagyorodtam. Kettő kizárva, Harponaster az. Óvatosan megigazítottam a tübelövöm, hogy a mágneses bilincsel elkaphassam.

És ekkor Harponaster is megérkezett. Vézna, inas, szinte teljesen kopasz férfi volt, jóval fiatalabb, mint amennyinek a trimenzionális képen látszott. És tántorgott az űr olaj tói.

- Francba! - nyögtem.

- Francos francia ribanca - felelte Harponaster múltkor is látta, ahogy a dáma kinevet...

- Ki mint vet, úgy nevet - fűzte hozzá Ferrucci -, magokat szór a szóban forgó vetésforgó...

Lipsky is hozzátette a magáét:

- Forgó, forró, pattogó pingponggolyó...

Egyikről a másikra bámultam, ahogy a zagyvaság egyre rövidebb és rövidebb formában tört elő, s végül elcsendesedtek.

Jól van, vettem. Egyikük csak megjátssza. Előre gondolkodott, és rájött, hogy ha nem nyel űrolajat, az elárulhatja. Megvesztegethetett egy tisztviselőt, hogy sóoldatot fecskendezzen belé, vagy valami más módon kerülte ki az eljárást.

Egyikük nyilván csak szimulál. Nem nehéz megjátszani. A szubéter komikusai rendszeresen kifigurázzák a jelenséget. Biztosan hallottad már te is.

Rájuk meredtem, és ekkor futott végig az első borzongás a tarkómon, ami azt kérdezte: mi lesz, ha nem a csempészre böksz rá?

Nyolc-harminc volt, és a munkám, a jó hírem, és az egyre zavartabban billegő fejem forgott kockán. Félretettem ezt az érzést, és Flórára gondoltam. Nem fog a végtelenségig várni rám. Mi több, előfordulhat, hogy nem vár többet fél óránál.

Eltűnődtem. Vajon képes lesz folytatni a csaló a szabad asszociációit, ha óvatosan veszélyes terepre terelem?

- Az a kinti fickó keményen dadog - jegyeztem meg, és igyekeztem úgy összeolvasztani az utolsó két szót, hogy úgy hangozzon, „kemény drog”.

- Kéménydob - reagált Lipsky dobó dó-ré-mi-fá-szó szóvirágos bokorvágó...

- Borotváló haj vágó - fűzte hozzá Ferrucci birkanyíró ollós farkú rák pengéjétől fénylik a hazug harmonikás arca...

- Harcsa - folytatta Harponaster - lógó bajsza utáni éjszakai hajsza szarka szürkesége...

- Szürke égés hamu... - mondta Lipsky. - Tompa és matt...

Aztán Ferrucci:

- Mattszürke tasak!

És Harponaster:

- Sakk-matt!

Még némi dörmögés, aztán leálltak.

Újra próbálkoztam, ha lehet, még óvatosabban. Utólag minden szavamra emlékezni fognak, tehát csakis ártalmatlan dolgokról beszélhetek.

- Hatásos kis űrolaj...

- Űrhatáros körvonal, csíkos, akár a tigrist megugatató falka dingo, vaó-vaó...

Félbeszakítottam, és Harponasterhez fordultam.

- Hatásos kis űrolaj...

- Sűrű jajszavak harsognak aznap bárgyú tökély fekete öltönyén...

Ismét közbeléptem, és Lipskyre meredtem.

- Jó kis ürolaj!

- Mint a vaj bűnös forró csokoládé csurog lecseppenő feltörlő kell fel kora reggel.

- Reggel izgi reggelizni - fűzte hozzá valamelyikük körtét falatozni!

- Köntörfalazódni.

- Körbeaszalódni.

- Ökörszalámi.

- Szalmaláng.

- Lángos.

Megpróbálkoztam még néhányszor, de semmire sem mentem vele. A színlelő, bármelyikük is az, vagy gyakorolta, vagy természetes érzéke volt a szabad asszociációs beszédhez. Kikapcsolta a tudatát, és hagyta, hogy a szavak maguktól bukjanak ki a száján. És az is inspirálhatta, hogy pontosan tudta, mire hajtok. Ha a „drog” nem lett volna elég, a háromszor is megismételt „ürolaj”-jal egyértelművé tettem. A másik kettő nemigen sejt semmit, de Ő már tudja.

És még szórakozik is velem. Mindhárman mondtak olyasmiket, amik gyanúra adhattak volna okot - „fénylik a hazug harmonikás arca”, „bűnös forró csokoládé csurog”, „sakk-matt”, és így tovább. Kelten önkéntelenül mondtak ilyeneket, taláломra. A harmadik mulattatta magát.

De hogy találjam meg ezt a harmadikat? Heves gyűlöletet éreztem iránta, és ökölbe rándultak az ujjaim. Ez a patkány fel akarja forgatni a galaxist! Mi több, megölte a kollégámat és barátomat. És ráadásul miatta nem mehetek Florához.

El kell kezdenem egyenként átkutatni őket. Az a kettő, aki ürolaj hatása alatt áll, nem fog mozdulni, hogy leállítson. Ilyenkor nincsenek érzelmeik, sem félelem, sem aggodás, sem gyűlölet, sem szenvedély, sem önvédelmi ösztön. És ha egyikük a legcsekélyebb mértékben is ellenáll, megvan az emberem.

De a két ártatlan emlékezni fog utólag. Emlékezni, hogy személyes motozásnak vetették őket alá, miközben ürolaj hatása alatt álltak.

Sóhajtottam. Ha megpróbálnám, lebuktatnám ugyan a bűnöst, de azután én lennék a valaha is létezett, legjelentéktelenebb emberi lény. Jelentős leépítés kezdődne a Szolgálatnál, aminek orrfacsaró büze a galaxis határaiig is elér, és a szétzüllesztés hevében a módosított ürolaj titka így is, úgy is kiderülne, hogy a fene essen belé!

Persze, megeshet, hogy pont az elsőként motozott lesz a keresett személy. A2 esély egy a háromhoz. Talán már elsőre sikerülne, és az különösen nagy pech lenne, ha csak harmadikra.

A francba, valami beindította őket, miközben magamban motyogtam, és az ürolaj hatása terjedt, akár a fertőzés, és... atyáé...

Kétségbeesetten meredtem az órára, a tekintetem a 9:15-re fókuszálódott.

Hova a pokolba rohan ennyire az idő?

Ó, atyám, ó, a francba, ó, Flóra!

Nem volt választásom. Kisiettem a fürkéhez egy gyors hívás erejéig. Csak egy kurta kis bejelentkezésre, érted, csak hogy életben tartsam a lehetőséget, már ha létezik még egyáltalán.

Nem fogja felvenni, nem fogja felvenni... - mondogattam magamban.

Próbáltam felkészülni erre az eshetőségre. Vannak más lányok is, vannak más Iá...

Mi haszna, ha nincsenek is más lányok!

Ha Hilda velem lenne Marsportban, Flóra eleve eszembe se jutott volna, és mit sem számítana. Csakhogy Hilda nélkül voltam Marsportban, és randit beszéltem meg Flórával.

A szignál csak bűgött, bűgött, bűgött, és nem mertem megszakítani.

Vedd fel! Vedd fel!

Felvette.

- Te vagy az?! - mondta.

- Persze, szerelmem, ki más lenne?

- Sokan lehetnének. Bármelyikük szívesen jönne.

- Csak egy kis üzleti ügy, szívem...

- Miféle üzlet? Kinek plasztonsor?

Majdnem kijavítottam a nyelvtanát, de inkább azon csodálkoztam el, honnan jött ez a plasztonos ízé. Aztán eszembe jutott. Egyszer azt mondtam neki, plasztonkereskedő vagyok. Akkor, amikor megvettem neki azt a cuki plaszton bébidollt.

- Figyelj! - fűztem. - Csak még fél órát...

Megnedvesedett a szeme.

- Itt ülök egyedül, magányosan...

- ígérem, jóváteszem! - Ez is mutatja, mennyire kezdtem kétségbeesni, hogy máris ékszerekben gondolkodtam, dacára annak, hogy egy tekintélyes összeg hiánya a bankszámlámon olyan feltűnő lenne Hilda éles szemének, akár a Lófej-köd a Tej- útrendszerben. De hát eddigre már ennyire kétségbeestem.

- Egy tökéletesnek ígérkező randit mondtam le miattad! - sziszegte.

- Azt mondtad - tiltakoztam hogy csak egy jelentéktelen kis találka.

Hiba volt. Abban a minutumban tudtam, amint kimondtam.

- Jelentéktelen, kis találka?! - visította. (Pedig ő mondta így korábban. Szó szerint így mondta. De ha egy nővel vitatkozol, az csak még rosszabb, ha az igazság a te oldaladon áll. Vagy rosszul tudom?) - Szerinted az a férfi, aki birtokot ígért neked a Földön...

Csak mondta és mondta, egyre a földi birtokot emlegetve. Az összes marsporti lány földi birtokról ábrándozik, és legfeljebb egy kéz hatodik ujjára jut olyan, aki szert is tesz egyre.

Próbáltam leállítani. Hasztalanul.

- És most itthon ülök, magányosan... - fejezte be végül, és bontotta a kapcsolatot.

Nos, igaza volt. Utolsó, rongy embernek éreztem magam, a legszemetebbnak az egész galaxisban.

Visszamentem a váróterembe. Egy készséges inas engedett be.

Rámeredtem a három iparmágnásra, és azt latolgattam, melyiket fojtanám meg elsőként, ha azt a parancsot kapnám, hogy fojtsam meg mindhármukat. Harponasterrel kezdeném, valószínűleg. Vézna, inas nyaka van, amit jól meg lehet markolni, és kiálló ádámcsutkája, amit remekül lehetne szorongatni a hüvelykujjakkal.

Az ábránd jobb kedvre derített picinykét, és a pusztá vágyakozástól akaratlanul is kicsűszott a számon egy szó:

- Öcsém! - Pedig mondanom sem kell, most épp nem az öcsém után vágyakoztam.

Ez persze azonnal beindította őket.

- Öt gém - mondta Ferrucci - esett az esőre elsőre, kettőre fel mind a tetőre.

- Dőre az a löre - folytatta a vézna nyakú Harponaster kilőtt a lőtérre.

- Lőtt érme a főtérre - tette hozzá Lipsky. - Ráment a kövérré.

- Kővérű a nővére.

- Vére és teste.

- Még ma este.

- Megleste.

- Te.

És ennyi.

Engem bámultak. Én pedig őket. Érzelemmentesek voltak (kettejük biztosan), én pedig ötletektől mentes. Es az idő csak telt

Csak néztem őket, és közben egyre Flóra járt az eszemben. Arra gondoltam, semmit nem veszíthetek, amit ne veszítettem volna máris el. Miért ne beszélhetnék róla?

- Uraim - kezdtem van egy lány a városban, akinek a nevét nem említem, mert nem szeretném kompromittálni. De hadd meséljek róla, uraim!

Belekezdtem. Szerénytelenség nélkül állítom, az elmúlt két óra vágyódásának köszönhetően a tűréshatárom szélére sodródtam, és oly költői, ékes szavakkal ecseteltem Flóra szépségét, melyek mintha a tudatalattim legalján kavargó férfi erőm tavának mélységéből üde forrásként bugyogtak volna felszínre.

Néma csendben, mozdulatlanul ültek, mintha figyelnének, és nem akarnának félbeszakítani. Az ürolaj hatása alatt állók e tekintetben meglehetősen udvariasak. Nem szólalnak meg, amíg valaki más beszél. Mindig csak sorban, egymás után.

Szívszaggató szomorúsággal beszéltem mindaddig, míg a hangosbeszélő sürgető hangon be nem jelentette az Úrfaló érkezését.

Hát, ennyi.

- Talpra, uraim! - kiáltottam harsányan. - De te nem, te gyilkos!

És a mágneses bilincset rácsattintottam Ferrucci csuklójára, mire kettőt pisloghatott volna.

Ferrucci küzdött, akár egy démon. Nem állt ürolaj befolyása alatt. Megtalálták nála a módosított ürolajat vékony, bőrszínű párnácskákban a combja belsejéhez tapasztva. Szemre abszolút észrevehetetlen volt, de ki lehetett tapintani, és szikével kellett kivágni.

Ezt követően Rog Crinton vigyorogva és félig hibbantán a megkönnyebbüléstől megragadta a galléromat, magához rántott, és alaposan megtapogatott.

- Hogy csináltad? Mi árulta el?

Igyekeztem kiszabadulni az ölelésből.

- Egyikük csak színlelte az úrolajmámort. Ezt biztosra vettem. Így hát meséltem nekik... - Óvatosabban folytattam, hisz tudod, nem tartoznak rá a részletek.

- ... ööö, egy lányról, érted, és ketten közülük semmilyen módon nem reagáltak az úrolaj miatt. Ferrucci viszont szaporábban kezdett lélegezni és gyöngyözött a homloka. Rendkívül drámai előadást rögtönöztem, ő pedig reagált... tehát nem állt úrolaj hatása alatt. Elengednél végre?

Elengedett, s csaknem hanyatt estem.

Már-már elrohantam. A lábam megkapart a padlón anélkül, hogy tudatosan irányítottam volna,, de ekkor visszafordultam.

- Hé, Rog, írnál nekem egy csekket ezer dolcsiról a Szolgáltatnak végzett szolgálatomért, úgy, hogy az ne jelenjen meg a bankszámlámon?

E pillanatban döbbsentem rá, mennyire elvette az eszét a megkönnyebbülés és az átmeneti elmezavarként jelentkező hála, mert rögvést rábólított.

- Persze, Max, naná! Akár tízezerről is, ha akarod.

- Akarom. Naná, hogy akarom!

Kitöltött egy hivatalos szolgálati csekket tízezer dollárról; a galaxis bármely pontján készpénzre váltható. Még vigyorgott is, miközben átadta, és mérget vehetsz rá, hogy az én szám is fülíg szaladt, miközben átvettem.

Hogy miként számol el vele, az legyen az ő dolga; a lényeg, hogy nekem nem kell elszámolnom vele Hildának.

Még egyszer, utoljára beléptem a fürkébe, és hívtam Flórát. Nem hagyhattam tovább fajulni a dolgokat addig, míg a lakására érek. Az újabb félóra alatt odahívhat valaki mást, ha máris meg nem tette.

Csak vegye fel! Vegye már fel! Vegye...

Felvette, de utcai ruhában volt. Nyilvánvalóan indulni készült, és az utolsó pillanatban csíptem el.

- Elmegyek - jelentette ki. - Léteznek még megbízható férfiak. És mostantól nem óhajtalak látni. Soha többé ne kerülj a szemem elé! Tegyel meg nekem valamit, Mr. Akárkiisvagy: töröld ki a hívószámomat, és többé ne szennyezd...

Nem szóltam semmit. Csak álltam ott, és úgy tartottam a csekket, hogy jól láthassa. Csak álltam. Tartottam.

Doszt elég volt. A „szennyezd” szónál előrehajolt, és alaposabban megnézte. Nem volt valami tanult lány, de a „tízezer dollár” szöveget gyorsabban el tudta olvasni, mint bármelyik diplomás a Naprendszerben.

- Max! - sikkantotta. - Nekem?

- Az utolsó centig, bébi! Mondtam, hogy van egy kis dolgom. Meg akartalak lepni.

- Ó, Max, de édes vagy! Nem akartalak megbántani. Csak tréfáltam. De most már azonnal gyere!

Levette a kabátját.

- És a randid? - érdeklődtem.

- Mondom, hogy csak tréfáltam!

- Már indulok is - feleltem erőltlenül.

- És hozd a csekket is! - kacsintott zsványan.

- Viszem, az utolsó centig.

Bontottam a vonalat, kiléptem a fürkéből, és most végre... végre...

- Max! Max! - A nevemet kiabálták. Valaki futott felém. - Rog Crinton mondta, hogy itt talállak! Anyuka meggyógyult, sikerült speciális jegyet váltanom az Űrfalóra, és mi is van azzal a tízezer dollárral?

Nem fordultam meg, úgy mondtam:

- Helló, Hilda!

Aztán mégis odafordultam, és véghezvittem semmirekellő, úrvándor életem lehető legnehezebb tettét.

Sikerült mosolyognom.

(Nemes István)